

SLÅR DEN POLITISERTE HISTORIE SPREKKER?

Arbeiderbladets statskupp

Av Hans Olavsén

I mangel av andre sensasjoner slår Arbeiderbladet på selveste julaften opp en artikkel av forskningsstipendiat Nils Iver Agøy under titelen «Forsvarsminister Quisling planla kupp i 1932». Som vanlig er det mye skrik og lite ull.

Det hadde da enda vært noe om Agøy hadde beskrevet de planer om motkupp som en rekke fremtredende nordmenn overveiet i slutten av tyve- og begynnelsen av tredveårene. Det dengang meget revolusjonære norske arbeiderparti sammen med et forholdsvis sterkt kommunistparti kunne meget vel tenkes å tilrive seg makten med voldelige og andre ulovlige midler. Det var dette mange gode borgere mente man måtte forberede seg på å slå tilbake.

I motsetning til disse herrer beskjeftiget Quisling seg med disse ting i egenskap av forsvarsminister, altså som en naturlig del av sin embetsgjerning. Det er vel kjent at Generalstabens allerede flere år tidligere hadde utviklet slike antikupplaner og hadde dem i beredskap. At det dreier seg om antikupplaner må Agøy nølede innrømme. På sin karakteristisk meget lite objektive måte skriver han: «For å få et skjær av legitimitet og dermed ha mu-

lighet for å oppnå den støtte fra samfunnsbevarende krefter som Quisling åpenbart kalkulerte med, må kuppet ha vært tenkt som et mottrekk mot en eller annen form for uroligheter, eller ihvertfall trusler fra arbeiderbevegelsens side».

Her er man ved sakens kjerne. På samfunnets vegne videreutviklet Quisling Generalstabens allerede foreliggende opplegg mot denslags marxistiske anslag. Agøy har funnet Quislings notater om disse ting i forsvarsdepartementets arkiver. Tror noen at de ville ha blitt etterlatt der hvis det hele ikke hadde vært bona fide, men isteden et privat kuppforsøk?

Det man i denne som i andre saker ser bort fra, er at vi på den tid hadde en revolusjonær situasjon i vårt land. Arbeiderpartiet var langt mer opprørsk enn de sosialdemokratiske partier i de andre skandinaviske land og var helt og fullt innstilt på å gripe makten med utenomparlamentariske midler. At samfunnet forsøkte å avverge en slik situasjon, er ingen sensasjon, men en selvfølgelighet. Når Arbeiderbladet likevel håper på å vekke oppsikt med en slik artikkel, er det fordi avisen satser på at vi alle har glemt Arbeiderpartiets revolusjonære fortid.

Sannhet og desperasjon

Av Arne Borgir

Hva galt har Knut Bøckmann gjort som til stadighet må levere egenmelding om nasjonal holdning 46 år etter at det ble nødvendig i karrieresammenheng?

Noen undres kanskje over hva han leser, ser og hører for å distansere seg så effektivt fra visse realiteter, — andre setter muligens spørsmålsteget ved oppriktigheten. Når det gjelder hans kommentarer til TV-programmet «Wahrheit macht frei» så kan det dessuten synes som at fortolknings- eller oppfattelses- evnen ikke har vært helt på høyden. Men i våre dager avhenger jo så meget av dagsformen. Demonisering av motparten har imidlertid alltid vært Bøckmanns varemerke i en styrkegrad som knapt kan betegnes som annet enn nazifobi.

TV-programmet «Wahrheit macht frei» ble først sendt i Sveriges TV-1. Påfølgende kveld og uken etter ble det sendt i reprise samtidig som det ble arrangert et samtaleprogram hvor seks deltagere utgjorde et panel ledet av aktualitetssjefen Birgitta Karlström som også hadde hatt en finger med i produksjonen av programmet som ble vist. NRK Antenne Ti hengte seg på den 24.9. 1991 med et lengere utdrag og et senere samtaleprogram på linje med det svenske. Samtlige programmer handlet unyansert om nazisme og revisjonisme. Ensidigheten var like total og hetsen like intens som den pleier å være. Men det

skjedde noe mer: — For åpen scene og uten protester ble det truet med gemen fysisk vold.

Den tyske produsenten Michael Schmidt skulle angivelig, med fare for eget liv, ha infiltrert et nynazistisk miljø og tatt opp 110 timer videofilm som var kondensert til ca. en times sendetid. Sannheten er imidlertid noe annerledes.

Som medprodusent hadde Schmidt, i tillegg til Sverige TV-1, det engelske selskapet Searchlight som er lite kjent for redelighet og objektivitet. Man hadde betalt den amerikanske nasjonalsosialistlederen Gay Laucks flybillett, skremmende våpenøvelser var arrangert med farvepistoler fra amerikanske overlevelsesspill, intervju var kryssklippet og forvrengt. Særlig farlig kan det ikke ha vært å lage et slikt program. Det manglet i realiteten den seriøsitet som det pretenderte å representere og tjente bare de propagandaformål som Bøckmann reservasjonsløst har falt for.

Rammen for programmet var unge menn som utga seg eller ble utgitt for å være nynazister. De fleste var ikke begunstiget med særlig tiltalende utseende og oppførte seg dårlig. Bølete og udisiplinert sang de uvanlig slett til tyskere å være, og påkledningen samt frisyrene minnet mer om Blitzmiljøet i Oslo enn om tidligere tiders autoritetshugne nasjonalsosialister. Uten kommentatorens vegledning ville de kunnet forestille hva som helst, mest av alt vanlig ramp.

Man fikk se og høre talere som i beste fall kunne oppfattes som misslykkede kopier av fordums storheter. Deres budskap var «Tyskland for tyskere» og «utlendinger ut», — tilsvarende hva flertallet i europeiske nasjonalstater mener for egen del. I begge ender av programmet var det intervju med en jødisk kvinne som hadde overlevet Auschwitz som deltager i et fangeleirteater, og det hele ble avsluttet med en plakett som inprentet seerne «at nå var de advart».

Fremmedhat, rasisme, motstand mot innvandring og nynazisme fremstod i sendingene som en og samme sak hvilket

nynazister vel må være tilfreds med siden det derved blir ganske mange av dem. Noe nynazistisk partiprogram ble ikke dokumentert, så hva de ellers måtte stå for fikk man ikke vite noe om. Personene, deres fremtreden og merkelige påfunn var fri for karismatisk effekt og kan neppe hatt appell til andre enn potensielle bråkmakere.

De usympatiske, støtende aspektene i reportasjen ble systematisk utnyttet. Man trakk frem navngitte personer, og en-

(Forts. side 6)

Får okkupasjonen sin «Nye reviderte»?

Av Hakon Warendorph

En del av den sterkt kritiserte revisjonismen er en rekke av de bøker som er kommet i senere år med tema fra 2.verdenskrig, skrevet av folk som befinner seg meget langt fra det de oppfatter som Nasjonal Samlings ideologi. De skal ha all ære av den redelighet og ofte omfattende forskning som ligger til grunn for deres arbeide. En rekke yngre historikere som Ringdal, Sørensen og H.Fr. Dahl, forfattere som Bjørnsen, Fjørtoft og Ulateig, motstandsfolk fra krigstiden som Blindheim, Christensen og Olstad har i bøker og debattinnlegg i forskjellige media trukket frem og belyst tildekkede eller ukjente forhold. Det er revisjonisme, det også.

Jan E. Askerøy har i «Nasjonen» 25/11-91 en omfattende omtale av Dahls bok, «Vidkun Quisling. En fører blir til». Han slutter slik:

«Dahls bok kan på ingen måte kalles rensking. Hans anliggende er å gi føreren «fair» behandling. Vi må forsøke å forstå fortiden, ikke bare tiljubbe eller fordømme den. Også Quisling har krav på det. Selv om en revisjon skulle føre til at han fremstår i et mer menneskelig lys enn tidligere.

Til slutt. *En fører blir til* utgjør kun første bind. Alle mine bemerkninger behøver derfor ikke å være like treffende. Uansett ser jeg fram til fortsettelsen.»

Vitenskap eller bare politikk?

Det var engang at skolens historieundervisning, i hvert fall i prinsippet, tilstrebet å gi sine elever en mest mulig objektiv og sannferdig beskrivelse av fortidens hendelser. Derfor stanset man også opp når man kom altfor nære dagens begivenheter. Man hadde ikke den nødvendige avstand til å kunne bedømme samtidens hendelser saklig nok. Med andre ord — det gikk et klart skille mellom vitenskap og politikk.

I dag får man inntrykk av at prinsippet er det stikk motsatte. Historie som fag er nærmest avlegs. Langt viktigere er undervisningen i politikk — om hva man bør tenke og mene om

Av Marna Melsom Pedersen

dette og hint når det gjelder samtidens politiske stridsspørsmål. Således er det knapt et skolebarn i dagens Norge som ikke vet det helt rette svaret på hva slags innvandringspolitikk Norge bør føre, og at det er alle de snilles moralske plikt å terrorisere enhver som måtte ha et mer nyansert syn på dette. Likeledes vet de helt sikkert, at det finnes lovlige grupper, som egentlig ikke er lovlige likevel, og som derfor bør forfølges av ethvert menneske som ønsker gode standpunkt karakterer og en fremtidig karriere. Ingen anstrengende kunnskapstegnelse,

men direkte matnyttige fag med andre ord. Slik bidrar skolen også til internasjonal forbrødring ved å utjevne forskjellen mellom diktaturstater og demokratier. Det kan snart bli hipp som happ alt sammen.

En følge av denne etterkrigstrend er at forskning ofte ikke er en søken etter sannhet, men tvert om en fastlegging av hva som *burde* ha vært sant. Og til disposisjon for de usannheter som altså, etter maktthavernes prinsipper, burde ha vært sanne, står hele kostebinderiet av massemedia, og juridiske og økonomiske straffereaksjoner. På denne måten klarte Sovjets forskere

(Forts. side 6)

BLIKK PÅ VERDEN

Av Arbjter

Sverige legger om uhjelpen

Den nye svenske regjeringen har varslet at den vil legge om den svenske uhjelpspolitikken. Der som her mener ganske mange at uhjelpen er bortimot totalt forfeilet, og at det er ganske andre metoder som må til for å skape vekst og utvikling i de tilbakeleggende landene. Det første bud er at disse land får anledning til å selge de varer de produserer, og meget taler for at den svenske omlegningen vil gå ut på å redusere importrestriksjoner som i all hovedsak er rettet mot ulandenes eksport. Det er klart at dette setter hjemlige arbeidsplasser i fare, men de veldige uttellingene til uhjelp gjennom alle år har heller ikke bidratt til å holde sysselsettingen oppe, så det kan stort sett bli hipp som happ. Etter min oppfatning er det i alle fall langt sunnere at ulandenes folk yter noe for de penger de får. Da er det ihvertfall et håp om at pengene blir brukt til bedre formål enn hva som hittil har vært tilfelle med uhjelpmidler.

Kultur- eller rasekonflikt?

I Norge fikk embetsmenn, bønder og eiendomsbesittende borgere stemmerett ved stortingsvalg allerede i 1814. Først i 1898 ble det innført alminnelig stemmerett for menn og i 1913 for kvinner. Utviklingen av stemmeretten skjedde altså gradvis, og på nesten ethvert tidspunkt lå vi foran de land det er naturlig å sammenligne oss med. Hvorfor gikk da ikke utviklingen raskere? Svaret er enkelt. Man ønsket ikke å legge landets styre i hendene på uvitende masser, men forutsatte et visst minimalt kunnskapsnivå før man fikk gå til urnene. Det er av aller største viktighet å merke seg at det mellom 1814 og 1898/1913 foregikk en voldsom utbygging av skolevesenet. Det var selve forutsetningen for den alminnelige stemmerett.

Sør-Afrika står i virkeligheten i nesten samme situasjon nå som Norge i det nittende århundre. Tross stor satsing på skoler de siste tiår befinner store deler av den sorte befolkning seg på et farlig lavt utdannelsesnivå. Det de hvite nå ser ut til å tvinges til, er å gi stemmerett til et stort antall nokså uopplyste mennesker. Kommunal stemmerett har de allerede. Høyst sannsynlig ville det beste ha vært gradvis å utvide stemmeretten og knytte den til visse minimale krav til kvalifikasjoner, men det vil de sorte ledere neppe akseptere.

Jeg erkjenner at det engster meg å tenke på en for tidlig innført stemmerett i et land av så stor betydning for verden.

Fra marxisme til muslimsk fundamentalisme

Ved de siste valg i Algerie fikk de fundamentalistiske muslimer flertall i nasjonalforsamlingen på bekostning av det marxistiske FNL, som har sittet med makten siden frigjøringen fra Frankrike i 1962. Hva som er verst, kan diskuteres: Å ha et krigersk og umedgjørleg fundamentalistisk islamsk land like utenfor stuedøren, er ingen ideell situasjon for Europa. Nå er imidlertid de algirske fundamentalister likevel ikke de verste av den sorten. Fordi man trenger hardt til utenlandske investeringer, holder man for øyeblikket en relativt moderat tone overfor Vesten. At FNL gjør alt for å holde fundamentalistene unna maktens tinder, er så. Vi får se hvor lenge det varer.

Nye ledere på Taiwan

Helt fra de ble jaget vekk fra fastlandet av kommunistene, har Kuomintangens ledere sittet med makten på Taiwan. Det er en makt de ikke har brukt dårlig, for landet har i løpet av disse årene utviklet en velstand som ikke er til å kimse av. Da Kuomintang ankom, var årsinntekten pr. hode 40 dollar såvel på Taiwan som på fastlandet. Nå utgjør denne inntekt 200 dollar på fastlandet og 8.000 dollar på Taiwan. Likevel er tiden ute for Kuomintang. Ved de første helt frie valg nylig var det opposisjonen som fikk overtaket. Hva denne opposisjonen står for, har vi igjen å se. Men først og fremst er det antiagelig aspirasjonene overfor fastlandet som vil forandres. For Kuomintang har oppholdet på Taiwan alltid vært midlertidig. Drømmen har hele tiden vært å vende tilbake til det egentlige China. Andre og først og fremst de egentlige taiwanere har sett på Taiwan som en helt selvstendig stat som ikke har noe med fastlands-China å gjøre.

Rushdie-dom i Egypt

En egyptisk forfatter, Alaa Hamid, er dømt til åtte års fengsel for å ha skrevet en humoristisk bok om Islams profeter. Også forleggeren og trykkeren har fått den samme dom. President Mubarak tør ikke gripe inn overfor dette angrep på ytringsfriheten. Han er for redd de islamske fundamentalister, som er på fremmarsj også i Egypt.

Hvem er den slemmeste gutten i klassen

(Forts. fra forrige nr.)

Av Håkon Glosli

ARTIKKEL II

I 1928 skjerpet forfølgelse av tyskere i Elsass-Lothringen.

I 1929 fornyede kommunisturoligheter i Tyskland. Sovjetiske tropper marsjerer inn i Mandsjuria.

I 1930 slår England blodig ned en oppstand i India. Start av borgerkrig i Kina. Frankrikeinspirert berberoppstand mot araberne i Marokko.

1931. Frankrike fører kolonikrig i Vietnam. Storbritannia slår ned en oppstand på Kypros. Japan besetter Mukden, nordmenn besetter øst-Grønland. I Spania starter borgerkrigstendensene.

1932. Start av systematisk hungerterror i Sovjetunionen, seks millioner ukrainere dør. Nye undertrykkelser av indiske frihetskjemper av engelske tropper. Japanske tropper lander i Shanghai. Det bryter ut krig mellom Paraguay og Bolivia. Start av krig mellom kinesisk sovjetrepublikk og Japan. Frankrike undertrykker oppstand i Øvre Volta.

1933. Jugoslavia slår blodig ned en oppstand i Kroatia, nederlenderne undertrykker oppstand i Indonesia.

1934. De store utrenskningene i Sovjet fortsetter med millioner av dødsofre i Archipel Gulag.

1935. Start av de italienske erobringer i Etiopia, kommunistisk oppstand i Brasil. Borgerkrig i Bulgaria. Krigstilstand i provinsen Barcelona.

1936. Start av den spanske borgerkrig. England undertrykker oppstand i Palestina. Frankrike fører kolonikrig i Indokina.

1937. Start av det japanske felttoget mot Kina; Sovjet okkuperer Bolschoj og Sennufa (Amur-området). Frankrike undertrykker oppstand i Marokko.

1938. Kamper mellom japanske og sovjetiske tropper i øst-Asia. Polen annekterer Olsaområdet i Litauen.

1939. Fortsatt forfølgelse av tyskere i polske maktområder, Italia besetter Albania. Ungarn annekterer Karpatho-Ukraine. Oppstand i Brasil blir slått ned. Tyskland angiper Polen. Finland blir overfalt av Sovjet. England og Frankrike erklærer Tyskland krig.

Englands kriger i 800 år.

I. Krig i middelalderen samt krig innom landet.

1100—1216 Første hundreårskrigen mot Frankrike om eiendomsretten av landet mel-

lom Kanalen og Pyrenéerne samt mellom Atlanteren og Puy de Dôme.

Omkr. 1170 Henrik II's erobringstokt mot Irland.

1337—1453 Andre hundreårskrigen mot Frankrike (Drapet på Jean d'Arc 30. mai 1431).

1558—1603 Elisabeths erobringstokt mot Irland.

1649—1653 Cromwells erobringstokt mot Irland.

1100—1700 Krig mot Wales og Skotland.

II. Krig under oppbygningen av koloniveldet.

1560—1600 Elisabeths kaperkrig mot Spania, Portugal og Vestindien.

1588—1604 Første sjøkrigen mot Spania (Armadaens undergang).

1583—1733 Erobringen av Nordamerika.

1623—1797 Erobringen av Vestindia.

1625—1630 Andre sjøkrigen mot Spania (Karl I).

1652—1654 Første sjøkrigen mot Holland (Cromwell).

1654—1659 Tredje sjøkrigen mot Spania (Cromwell).

1665—1667 Andre sjøkrigen mot Holland (Freden i Breda).

1672—1674 Tredje sjøkrigen mot Holland (som gjør slutt på Hollands makt).

1688—1815 Tredje hundreårskrigen mot Frankrike.

1689—1697 Pfalziske tronfølgerkrigen.

1701—1713 Spanske tronfølgerkrigen (Freden i Utrecht: «kreftenes likestilling»).

1745—1760 Krig mot franskmennene i Nordamerika.

1756—1763 Syvårskrigen (Erobringen av Kanada og deler av Indien).

1757—1859 India erobres i løpet av disse år etter slaget ved Plassey i Vestbengalen 1759 som var en avgjørende seier over en indisk hær og grunnlaget ble lagt for britisk herredømme i India.

1774 Rohillafolket tilintetgjøres, 80.000.

1776—1782 Nordamerikanske frihetskriegen.

1799 Mysore og Seringapatam erobres.

1817—1818 Maratterne nedkjempes.

1840—1842 Opiumkrigen mot Kina (Hongkong blir engelsk).

1848—1849 Sikenes land og Punjab erobres.

1857—1859 Sepoyopprøret.

1878—1879 Khaibarpasset erobres fra afghanerne.

1885—1886 Burma og nabo-statene erobres.

Fra 1788 Urbefolkningen i Australia tilintetgjøres.

Fra 1795 Urbefolkningen på Ceylon (Sri Lanka) desimeres.

Fra 1804 Tasmanias urbefolkning utryddes.

Fra 1814 Urbefolkningen på New Zealand utryddes.

III. Koalisjonskrigen mot Frankrike.

1793—1802 Første koalisjonskrigen mot Frankrike.

1803—1805 Andre koalisjonskrigen mot Frankrike (Nelson ved Trafalgar).

1801—1807 Overfall på Kjøbenhavn, danske flåten konfiskeres. Blokade av Norge.

1808 Wellington i Spania.

1813—1815 Tredje koalisjonskrigen mot Frankrike. (Waterloo).

IV. Afrikas erobring.

1795—1806 Kamp mot hollenderne i Sydafrika.

1836 Natal erobres.

1868 Etiopia.

1874 Aschantifolket.

1879 Tilintetgjørelse av Zulu-folket.

1881—1899 Krig mot Egypten og Sudan. Blodbadet ved Omdurman 1898.

1899—1902 Boerkrigen. Opprettelse av de første konsentrasjonsleire. Ca. 200.000 innesperret, hvorav minst 25.000 døde.

1956 Engelsk/fransk landsetning av fly og sjøbårne tropper i Egypten, i kanalsonen.

V. Krigen mot Tyskland.

1914—1918 Første verdenskrigen (Versaillesfreden).

1939—1945 Andre verdenskrigen med påfølgende okkupasjon av Tyskland.

Ovenstående er et dystert utdrag av en undertrykkelsesmakt i flere hundre år. Om ordet nazist skal være betegnelse på egen innbilt, rasemessig overlegenhet, herskesyke, vold, så har England vært nazister i mange hundre år.

Når en også ser resultatet av de vestlige demokratiers hånd om rorkulten etter krigen, så er det ikke imponerende. Deres forbundsfeller i øst-Europa har kjørt løpet ut, alle lever på eksistensminimum. Det er i de ca. 50 etterkrigsårene ikke tatt hensyn til at kommende slekter skal ha

(Forts. side 6)

Med omsorg for alle landsmenn

PROTOKOLL vedr. Miunisterpresidentens vedtak utenfor statsråd den 26. april 1945.

Til stede var MINISTERPRESIDENTEN alene.

Nr 47

Ministerpresidenten fattet følgende vedtak:

Sendemann FINN STØREN bemyndiges til på den norske stats vegne å oppta forhandlinger og eventuelt avslutte avtale med det danske finansministerium og Danmarks Nationalbank om en kreditt på inntil ti millioner (10.000.000) danske kroner til anvendelse i Danmark for dekning av utgifter ved tilbakesendelsen av norske statsborgere fra Tyskland.

De nærmere betingelser for kreditten må godkjennes av Finansdepartementet.

Ø. Lundesgaard
Kanslisjef

Innvandringsspørsmål av vital betydning

BEGREPENE BLIR BLANDET

Vi kan idag knapt åpne en norsk avis uten å lese om rasismen i vårt land og om rasistenes uterlighet. I mange meldinger og artikler foretas det en rask kortslutning slik at begrepet rasist kan erstattes med nazist.

Dette er sterkt meningsforvirrende og i mange relasjoner direkte injurierende selv om glosebrukerne ofte kan forsvares ut fra deres ordfattigdom.

Allerede i 1947 advarte Alf Nordhus i Tidsskrift for Rettsvitenskap mot bruk av spesielle

Av Chr. Christensen i «Agderposten 2/11 1991.

gloser som kan fremkalle blind og følelsespreget reaksjon uten forankring i fornuft og rettsbetraktninger. «Som slike ord, som amerikanske vitenskapsmenn særlig advarer mot, kan nevnes nazisme, fascisme, kommunisme, rød, radikal, kapitalist, rik, demagog, alliert, diktatur,» skrev han. Nordhus nevnte ikke rasisme i denne forbindelse, og årsaken er at rasisme ikke hørte hjemme i det norske språk på

den tid. Den fire bind store Norsk Riksmålsordbok (1947) har ikke begrepet med. Men derimot *raseteolog* i nedsettende betydning om en dogmatisk tilhenger av absolutte raseteorier, særlig av teorier om visse rasers fysiske og åndelige overlegenhet.

Ny glose

Rasisme er en ny glose i vårt språk. Den er nevnt i Riksmålsordboken av 1977 og utdypet i Aschehougs og Gyldendals Store Norske leksikon (1980). I leksikonet heter det blant annet at rasisme er et politisk menneskesyn eller sett av holdninger som bygger på oppfatninger om den egne rasens overlegenhet. Det fremholdes at begrepet er lite presist, men fastslår at en rasist er en *rasehater*.

Når aktører i massemediene stempler landsmenn som rasister, mener de da i alvor at det gjelder *rasehatere* og mennesker som mener deres egen rase samt vår ishavskultur er alle andre overlegne? Neppes. Det finnes rasister i Norge som i alle andre land. Men hos oss får vi ikke øye på dem, de slås i hartkorn med mennesker som frykter en masseinnvandrings kon-

LESERMENING:

En akseptabel bok?

Av O. Nygaard

Hans Olavsens anmelder i FoL nr. 10/91 professor Hans Fredrik Dahls Quisling-biografi og oppfordrer alle NS-folk til å kjøpe og lese den. Hvorfor gjør han det når han i anmeldelsen bare påviser feil i boken?

Olavsens mener at Dahl *anstrenger* seg for å yte Quisling rettferdighet. Gjør han det når han påstår at uten Quisling ville aldri tyskerne ha kommet til Norge? Dette er jo verre enn det verste selv professor Magne Skodvin har prestert.

Hva Magne Skodvin angår henvises til h.r.advokat Albert Wieseners bok «Lys over landsvikoppkjøret», s. 98: «At Skodvin ikke er jurist får være hans unnskyldning for feiltolkning av avtalen (kapitulasjonsavtalen 10. juni 1940). At han som filo-

log ikke har mer sprogsans, er mer overraskende».

Sistnevnte bok bør *alle* kjøpe og lese, først og fremst juristene. Spesielt de høyst ærverdige med sorte kapper i Norges Høyesterett.

Hans Olavsens svarer:

Hans Fredrik Dahl påstår *ikke* i denne første del av sin Quisling-biografi at uten Quisling ville tyskerne ikke ha kommet til Norge. Skriver han noe slikt i annen del, får vi ta det opp når den utkommer.

De feil jeg påtaler i Dahls bok er bagatellmessige sammenlignet med de gamle løgner om Quisling som Dahl avliver. Dahl tegner et bilde av Quisling slik han virkelig var; et rettsindig menneske som ville det gode.

**ET NYTT MEDLEM –
EN NY ABONNENT –
BETYR NYE MULIGHETER!**

sekvenser. Derfor kan vi si at rasehaterne nå er godt skjult i en betydelig minoritet, hvis det da ikke er en majoritet av nordmenn. Og dette på grunn av en uvettig bruk av begrepene rasist og rasisme.

Det er dyp meningsforskjell når det gjelder innvandring til vårt land. Mange vil opprettholde innvandringsstoppen som ble iverksatt av regjeringen Nordli i 1975, andre ønsker en styrt innvandring, og noen vil åpne grensene for masseinnflytting. Enkelte spissformulanter misjonerer for at vi skal ta imot en million fremmede. Dette siste hører hjemme på barnehavestadiet, for tok vi inn en million mennesker, ville samfunnet kollapse i løpet av noen timer.

Vital betydning

Uansett standpunkt mener de fleste at innvandringsspørsmålet er av vital betydning. Allikevel har vi ingen reell debatt, hverken i massemediene eller i politiske fora. En årsak er den nær finurlige bruk av rasisme/rasist, en annen er bevisst blanding av begreper.

Alminnelige borgere frykter å bli stemplet som rasister. Dette er det åpenbart spekulert i fra aktivister som ikke ønsker diskusjon, og de har fått mange etterplaprerer.

Hva begrepsforvirring angår så settes det ganske snedig likhetstegn mellom fremmedarbeidere, asylsøkere, flyktninger,

arbeidssøkere og mennesker som innvilges oppholdstillatelse på humanitært grunnlag. Jeg har til dags dato ikke truffet noen landsmenn som er negativt innstilt til at vi mottar genuine flyktninger. Tvert imot er særdeles mange av den oppfatning at vi bør gi plass for flere. Men jeg treffer daglig kvinner og menn som engstes for den innvandring som finner sted.

Rett og plikt

I et demokrati har vi ikke bare rett, men også plikt til å debattere saker og spørsmål av vital betydning. Innvandring er et slikt spørsmål. For å kunne få en åpen diskusjon må det foretas en begrepsoppdyrning.

Det er fullt legalt å være skeptisk til immigrasjon og endog motstander av innvandring av mennesker fra fremmede kulturer. Det er lovlig å gi uttrykk for slike synspunkter. På det praktiske plan synes dette ikke mulig i dagens Norge.

Jeg har for mange år i pressen bak meg til å tro at det er mulig å fjerne moteord, og mange, også journalister, ville bli temmelig hjelpeløse hvis de ble fratatt sproglige redningsplaner som rasist og rasisme. La oss derfor rett og slett nedgradere uttrykkene. La oss gi begrepene et innhold som svarer til dagens bruk. Med andre ord at rasisme på norsk betyr *fremmedfrykt* og at virkelige rasister på norsk heter rasehatere.

Det originale hjørnet

Om å ta alt i verste mening.

Vi mistror og sier:

Se der stikker hestehoven frem,
og tenker på Vår Herres motpol.

Av og til burde det være
mere nærliggende

å se et gryende, håpfullt
vårtegn

i hestehoven.

HaWa

Symboler - for tro og overtro

Å, det var Olav Trygvason stevnet over Nordsjø fram opp til sitt unge kongerike som ikke ventet ham.

Han kom som førstemann med det kristne budskap til Norge. 30 år etter kom Olav den hellige og fortsatte hans oppgave. Begge disse to konger bar navnet Olav som ble symbolet på det nye, kristne Norge, og det vakre norske solkorset i rødt og gull fikk da navnet Olavskorset.

Samtidig med at kristendommen spredte seg over Europa, dukket det også opp symboler på mørkemaktene som ville kvele den nye religionen. Martyrenes tall øket. Det kom gang på gang kjente personer blant dem som forfulgte de kristne hardest, og som da ble kalt antikrist eller dyret i åpenbaringen. Vi husker keiser Nero som var et grusomt menneske selv etter datidens mål. Napoleon ble plassert i samme galleriet av sine motstandere. Mange var det både før og etter ham.

I vår tid var det Adolf Hitler som ble erklært antikrist (eller Dyret som varslers endestunden). Vår tids mennesker vet lite om historie. Hans antipode, Josef Stalin, burde vel som selvproklamert antikrist, ligget nærmere til betegnelsen. Under alle omstendigheter: Verden består ennå — til godt og ondt.

Så til mitt lille bidrag: Vi var en ganske alminnelig NS-familie, meget idealistiske og kjøpte bl.a. ikke mat på svartebørsen, men fikk anledning til å reise til venner på landet i ferien. Høyt oppe i Gudbrandsdalen pleide vi å besøke gamle venner blant bøndene. Etter Antenne/10-

programmet forleden hvor det virkelig var aktive kristne som igjen hadde funnet frem dyrets merke og denne gang klebet det på EF, kom jeg til å huske på noe som hendte under okkupasjonen. I en ferie som nevnt, fikk jeg en dag vite at det i bygdene omkring gikk noen stygge rykter. Bondekoner, også de som hørte til NS, satt skremte og skyldbetyngede fordi det var fortalt dem at vårt NS-merke var et symbol på antikrist. Disse kvinnene måtte derfor se å få sin familie til å bryte enhver forbindelse med Nasjonal Samling.

Dette ble for meget for meg. En sen aften fikk jeg samlet en stor del av disse trauste, men nå unødvendig skremte kvinner. Jeg fortalte hvordan profetiene gjennom historien var brukt til skade og skremsel i alt annet enn kristendommens tjeneste.

Solkorset eller Olavskorset, vårt merke, var symbolet på det stikk motsatte. Vi gikk hundre prosent inn for å bekjempe den gudløse bosjevismen som hadde sneket seg inn i norske hjerter for å ødelegge vår gamle kristne kultur. Kristendom er tro — ikke overtro. Forvirrede sjeler vil — som i tidligere tider — fortsatt peke ut antikrist og «dyret» når behovet er stort. Vi må bare ikke la oss forvirre. For den kristne er det ikke tvilsomme profetier, men det menneskesyn som det kristne budskap formidler som skal hjelpe oss å velge vei.

Dette var mitt budskap en kald vinterkveld for femti år siden. Mange varme håndtrykk fulgte. Tiden er en annen, men menneskene de samme.

K. Aa., N.

Et parodisk rettsoppgjør

Av E.L., Oslo

Kunstneren Odd Einarson skriver i sin bok «Varmefront» bl.a. følgende:

«Over 90.000 nordmenn blir gjenstand for systematisk granskning i et landssvikoppgjør som savner sidestykke i Europa. Over 50.000 enkeltsaker fremmes for domstolene. Dette politiske oppgjør ble forberedt av eksilregjeringen i London, og angår ikke bare de siktede, men direkte også den nærmeste familie, det vil si en kvart million nordmenn. Medlemmer av NS, en politisk bevegelse, skal dømmes kollektivt som skyldnere i nazismens forbrytelser, enten de har vært aktive eller passive medlemmer. Selv om deres eneste forbrytelse er at de har hatt et annet utenrikspolitisk syn enn flertallet av det norske folk, og gitt uttrykk for dette.

«Kollektivt skyld» er altså det nye begrep som blir innpodet den norske folkesjel for å tilfredsstille seierherrenes behov for «rettferdighet». Mobbing av NS-medlemmer, deres ektefeller og barn er en dagligdags foreteelse, ikke bare i fredsåret, men i ti-år etterpå. Som overlege og psykiater ved fengslene i Oslo både under og etter krigen, har Jon Leikvam pekt på at aldri var vilkårligheten og overgrepene større mot fangene enn etter at freden brøt løs i 1945.

«Gjenger fra hjemmefronten eller de såkalte polititropper fra Sverige brøt seg inn i cellene og skamslo fangene. Iblant moret de seg med å skyte fra gården mot cellevinduene, og det var et under at ikke liv gikk tapt, og myndighetene grep ikke inn.»

Leikvam hevder videre:

«Det var skremmende å se på nært hold hvordan seierherrene

behandlet den tapende part, og hvordan gatejustisen og pøbelaktigheten florerte. Massepsykosen var skremmende, det fantes ingen hemninger, ingen selvkritikk. Det var som folk hadde gått fra vettet, og at de ikke kunne glede seg uten samtidig å pine og plage taperne.

Som lege er det min plikt å fortelle hva som virkelig skjedde i fengslene og fangeleirene. Jeg er gammel nå, har ingen bihensyn å ta, og behøver derfor ikke å tie med sannheten. Fangebe-

handlingen etter freden i 1945 var under enhver kritikk. Blant hjemmefrontfolkene og polititroppene fra Sverige fantes det så mange uheldige elementer som vi alle sto mer eller mindre maktesløse overfor.»

Når det gjelder dommene, uttaler overlege Leikvam:

«Dommene var ikke sjelden parodiske og hårreisende. Jeg tenker blant annet på urettferdigheten mot frontøstrene og den kollektive dom over passive medlemmer av NS. Dessuten står det i flere dommer at det i

(Forts. side 6)

Forsvarsfienden Einar Gerhardsen

Vi er kommet over et lite hefte som bærer titelen «Antimilitære retningslinjer». Heftet er utgitt av Det norske Arbeiderparti i 1929 og inneholder en «Innstilling fra den av partiet og ungdomsfylkingen nedsatte komite». Dette kan anses som innstillingens kjernepunkt:

«Den kapitalistiske samfunnsorden som er grunnlagt på utbytting og undertrykkelse, kan bare opprettholdes ved hjelp av de sterkeste maktmidler. Militarismen er derfor nøye knyttet til det kapitalistiske system. Den er en nødvendig forutsetning for borgerskapets maktstilling i samfundet og danner grunnlaget for de store kapitalistiske staters verdensherredømme. Arbeiderklassens kamp mot militarismen er derfor et naturlig ledd i kampen om selve samfundsmakten.

Som nasjonalt forsvar er vårt

fattige militærvesen fullstendig verdiløst. Klarere enn noen sinne er dette fastslått ved de erfaringer som er gjort i de senere år om virkningene av de moderne kjemiske og tekniske krigsmidler. Ved angrep fra luften vil våre byer og andre sentrale strøk være prisgitt den totale ødeleggelse, og befolkningen vil være dømt til å dø en pinefull død uten noen som helst utsikt til redning eller motstand. Det nytter ikke å slå seg til ro med at vi kan holde oss utenfor krigen. Så lenge vi opprettholder et militært forsvar risikerer vi under en fremtidig krig når som helst å komme i en slik tvangssituasjon at vi blir trukket inn i krigen på den ene eller andre siden, med eller mot vår vilje. Militærvesenet er derfor ikke bare unyttig, men inne-

(Forts. side 6)

MÅNEDENS PERNILLE

Tilbakeblikk

Det er tradisjon at mor, far, Gullet og jeg er mest mulig sammen i julen og i nyttårshelgen. Av den grunn hørte vi både vår nye konges og Gros nyttårstaler sammen.

Da Kongen hadde endt sin, spurte far: «La dere merke til en ganske spesiell setning i talen?»

«Ja,» svarte mor, «jeg tror jeg vet hva du sikter til. Han sa at hans tanker også gikk til alle som var blitt invalider under krigen, uten å la tankene gå til en bestemt gruppe, og det var positivt, synes jeg.»

«Det var nettopp det jeg også bet merke i,» sa far, «og la oss notere det som noe positivt.»

Første nyttårsdag fulgte, og len dagen har jo statsministeren

hevd på ordet. Før «Ja, vi elsker», som, som vanlig fulgte talen, var forstummet, kom det fra Gullet henvendt, til hennes besteforeldre: «Gro lanserte jo slagordet «Det er typisk norsk å være god». Dere må jo virkelig ha følt denne typiske norske godheten i 1945 og i årene som fulgte.»

«Jeg fikk i alle fall gratis kost og losji i et par år,» svarte far med et smil. «Det var verre med din mormor og din mor. Jeg tror det var en fordel å bli arrestert. Riktignok var fangetilværelsen ikke noe jeg vil ha en reprise av, og vekttapet var betraktelig det første halve året, men kameratskapet og felles skjebne var langt mere enn en trøst.»

«Fortsett,» sa Gullet, «dette er noe det aldri har blitt snakket om i fellesskap i mitt nærvær, og som datterdatter av dere vil jeg gjerne vite mest mulig.»

«Verre var det nok for dem som var utenfor piggråden og murene,» fortsatte far. «Vanviddet hadde jo brutt løs, bare det å gå til butikken må ha vært en spissrotgang. Men jeg gir ordet til deg, det opplevde du,» sa han henvendt til mor.

«Ja, det var vanviddet som var sluppet løs,» sa mor, «det var som om flest mulig ville legge for dagen hvor gode nordmenn de hadde vært under krigen ved å være mest mulig djevlesk etterpå. Du husker det vel kanskje ikke, Pernille,» fortsatte hun

henvendt til meg, «hvor mange ganger du, ennå ikke fire år gammel som du var, gråtende ringte på fordi du var blitt jaget bort av de andre barna fordi du var en naziunge. Og det sang de ikke av eget bryst, foreldrene visste så alt for godt at det også var meg de rammes på dette viset.

«Nei, jeg har nok fortrent det,» svarte jeg.

Mor fortsatte, henvendt til meg: «Verst var det vel at vi var pengelense. Det som reddet oss fra å sulte og bli satt på gaten fordi ikke husleien kunne betales var jo at mine foreldre hadde forholdt seg passive under krigen, og kunne tre støttende til.»

Mor tenkte seg litt om, så fort-

satte hun henvendt til Gullet: «Forresten var vel det aller verste at jeg noen måneder ikke visste noe om din morfar, det gikk jo så mange rykter.»

«Jeg tror ikke jeg noen gang har sett to eldre mennesker som er så glad i hverandre som dere to,» sa Gullet. «Har også den påtvungne adskillelsen, savnet og det at man var redd for hvordan det gikk med den andre bidratt til det?»

Igen tenkte mor seg litt om før hun svarte: «Ja, nok det også, og la oss alltid forsøke å finne det positive der hvor det finnes.»

Pernille

En høneblind «menneskevenn»

Aftenpostens Magne Skjæraasen er tilsynelatende en mild, tolerant og menneskevennlig mann, men det gjelder bare når han ikke skriver om okkupasjonstiden og hva som dermed står i forbindelse. Da blir han plutselig helt vill og hatefull og brukler de giftigste formuleringer.

1. februar var det femti år siden Quislings nasjonale regjering ble dannet. Dette tar Skjæraasen opp i en kronikk. Gjør han det for å få folk til å forstå hvilken gledens dag dette var for Norge, at det var det første store skritt frem mot ny frihet og selvstendighet for Norge dersom Tyskland skulle vinne krigen... og det så det ut til tidlig i 1942? Selvfølgelig griper Skjæraasen det helt annerledes an. Statsakten på Akershus har han bare forakt tilovers for. I stedet gir han en penegyriske beskrivelse av de krefter som handlet slik at vår frihet meget vel kunne ha gått endelig tapt om krigen hadde fått et annet utfall. Det er prestenes og lærernes aksjoner Skjæraasen har så mye til overs for. Høneblind som han er, ser han ikke at disse aksjoner var uten enhver betydning for krigens utfall, mens de på den annen side fremkalte harde tyske

reaksjoner overfor mange nordmenn. Aksjonene var ikke bare hodeløse og hensiktsløse, men direkte skadelige, uansett fra hvilket synspunkt man ser det. Prestenes og lærernes oppførsel kunne meget lett ha fått tyskerne til å si: Nordmennene er ikke modne til å styre seg selv all den stund så mange av nasjonens presumpstivt beste folk lar seg til de grader opphisse og forlede av demagogiske brushoder. Oppslutningen om aksjonene var imidlertid på ingen måte så overveldende som Skjæraasen vil ha det til. Da det kom til stykke ble, f.eks. rundt halvparten av lærerne stående som medlemmer av det NS-organiserte Norges Lærersamband.

Denne fremstilling er selvfølgelig også et partsinnlegg, og jeg er klar over at det er mulig å se annerledes på det. Vår oppgave er imidlertid å fremme vårt syn. Skjæraasen fremstår imidlertid i sin alminnelighet som rettferdighetens og godviljens mann. Det er hans image. Skal han bevare det, bør han forlate det panegyriske i disse sammenhenger og isteden foreta en pro & contra-vurdering av de kjensgjerninger som foreligger.

Ægir

Forsvarsienden . . .

(Forts. fra side 5)

bærer i virkeligheten den største fare for vår eksistens som nasjon. Den eneste betryggelse for et lite folk som vårt, ligger derfor i en øyeblikkelig avskaffelse av alt militært forsvar.»

Innstillingen er underskrevet av følgende ikke helt ukjente herrer: Einar Gerhardsen, Oscar Torp, Fr. Monsen, B. Olsen-Hagen, Arne Strøm og Hjalmar Dyrendahl.

På tross av det «fullkomment verdiløse» militærvesen, som i mellomtiden på grunn av den antimilitære propaganda var blitt enda mindre effektivt, kommanderte en regjering utgått av det samme parti norske unge menn ut i en fullstendig håpløs kamp mot verdens den gang sterkeste militærmakt, og det bare elleve år senere.

Et paradisk . . .

(Forts. fra s. 5)

skjerpende retning er tatt hensyn til at domfelte var en vel ansett og lovydig person, som ved sitt plettfriske eksempel hadde forledet andre.

En rekke landssvikdømte fikk forlenget dommene fordi

de hadde en plettfriandel og fremsto som et eksempel for andre. Etterpå har jeg ofte tenkt på at en slik form for justis må skade rettsbevisstheten i et samfunn. Som generell karakteristikk vil jeg si at både motstandsfolk under krigen og de landsvikdømte som grupper var sosialt og samfunnsmessig veltillpassede mennesker, som også fant seg til rette i fengslet, i motsetning til de kriminelle, som samtidig ofte er asosiale. Jeg vil si at både blant motstandsfolk fra krigstiden og blant de landsvikdømte fantes det mange dyktige og fremragende mennesker. Krigen og de politiske forhold førte til at seierherrene ble helter, og taperne en pariakaste. For Norge som nasjon er det synd, og et betydelig tap at det ble slik.»

Vitenskap eller . . .

(Forts. fra s. 1)

bl.a. å ødelegge jordbruket, fordi de fant de genetiske naturløvene vederstyggelige, og heller holdt seg til hvordan de burde ha vært. I Norge er historieforskning drevet etter samme «moralske» prinsipper. Hvorvidt f.eks. tyskerne gasset 6 millioner jøder eller ikke, kan derfor ikke behandles etter vanlige

vitenskapelige regler. Det er fremdeles ikke et vitenskapelig, men et politisk spørsmål. Hvorfor? Er det fordi svaret vil bli vidt forskjellig om det ene eller det annet legges til grunn? Det ville jo ellers vært naturlig at disse historikerne som hadde kommet til et annet resultat, ble innbudt til å holde foredrag i Oslo med etterfølgende debatt. Eller i hvert fall at NRK hadde en tilnærmet saklig reportasje hvor de selv fikk redegjøre for sine forskningsresultater. Den måten dette temaet er blitt behandlet på, er verken historisk eller vitenskapelig.

(Artikkelen er noe forkortet.)

Det kunne ha hendt . . .

(Forts. fra s. 8)

striarbeidere. Det er blant annet disse som idag omtales som «minoriteter». I virkeligheten er balterne selv i minoritet i de største industrisentra idag, og har hverken bestemmelsesrett eller eiendomsrett over mesteparten av den industrielle produksjon der.»

Så langt Selma Dilba. Det er nesten ikke til å tenke på at balternes skjebne under og etter den annen verdenskrig i værste fall også kunne ha blitt Norges og Nordens skjebne.

Sannhet og . . .

(Forts. fra s. 1)

hver som på denne måten ufriwillig har fått sitt navn nevnt og er blitt vist frem må være skadelidende. Å lage et program om skrullete ungdommer med bizarre innfall og utgi dem som nynazister uten nærmere definisjon kan ikke skaffe en produsent inntekter. Det vil være usalgbart siden ethvert TV-selskap gjør slikt like godt om ikke bedre med eget mannskap. Men når noen kan kompromitteres til bestemte kjøperes tilfredshet stiller saken seg annerledes og spørsmålet blir: Hvem ble kompromittert? På få undtak nær var det bare revisjonister.

Revisjonistene har uegenytlig gått i bresjen for korrekt historieskrivning, og de har derved kommet i konflikt med enkelte som tviholder på egne subjektive fremstillinger. Revisjonistene har kort og godt søkt sannhet i sak og dermed kollidert med personer og grupper som ønsker visse felt av historiefremstillingen monopolisert, unntatt fra granskning og fredet for all fremtid uten hensyn til hvor umulig dette egentlig er.

Man skulle tro at utveksling av synspunkter på historiske

hendelser burde kunne skje på saklig grunnlag i kultiverte former, men revisjonistene blir boykottet, fortiet og i mange tilfeller faktisk fysisk angrepet. Bockmann bekrefter faktisk at ytringsfriheten har trange kår i denne forbindelse. Resultatene av revisjonistenes arbeid pipler imidlertid uopphørlig frem. Å kompromittere dem som brutale nynazister er bare en variant av de metoder som tas i bruk for å ramme granskingsresultatene. For å forstå hva det dreier seg om er det nødvendig å vite litt om revisjonistenes arbeid og enkelte resultater.

En revisjonist er bare en person som aksepterer å revidere oppfatninger. Mer spennende er det ikke. Den aktivt arbeidende revisjonist foretar undersøkelser for å kontrollere sannhetsgehalten i forestillinger og historier uansett hvilket emne det dreier seg om. Betegnelsen har ikke vært særlig utbredt her i landet men det ville være riktig å tale om en 9. april-revisjonisme, en kapitulasjons-revisjonisme, Elverumsrevisjonisme osv. Revisjonister har i alminnelighet ingen politisk tilknytning som skal favoriseres, og det er direkte galt å identifisere dem som nynazister, bortsett fra at uttrykket er blitt forslitt etter å ha vært brukt på alt og alle.

Etterhvert blir nå stadig fler klar over at det hersker stor tvil med hensyn til vesentlige deler av offisiell historieskrivning. I betydelig grad er dette revisjonistenes fortjeneste.

Ved avslutningen av debatten i Sveriges TV-1 om filmen «Wahrheit macht frei» spurte programlederen om hva som kunne gjøres for å stoppe revisjonister som da altså var definert som nynazister. Debattlederen Harry Schein antydte at man kunne begynne å skyte dem i kneskålene. Per Ahlmark ville begrense ytringsfriheten ved lovgivning og straffefølgning. Ingen tok avstand fra forslagene, men rett skal være rett: — Det kan synes som at Knut Bockmann gjør det.

Når sannheten er underveis så blir noen desperate.

Hvorfor?

Om Gulfkrigen

IKKE BARE BUSH

Jeg vet ikke om noe tilfelle hvor en seirende armé ensidig har erklært stans i fiendtlighetene. Hitlers stoppordre i 1940, som reddet den britiske armé (ved Dunquerque) er antagelig den nærmeste patallell.

Jeffrey Record,
militærforsker,
Newsweek.

Hvem er den slemmeste gutten i klassen . . .

(Forts. fra s. 2)

levemuligheter. Jordens ressurser er voldtatt, forurensningen har vært enorm. Man har latt narkotiske stoffer få fritt løp inn blant ungdommen som ikke har muligheter til å forstå hva dette innebærer, da de ikke blir gitt andre tilbud for sunn oppvekst. Rasene har man latt forflytte, slik at mange lever et tomt liv i kulturer hvor de ikke finner noe rotfeste. I Amerika dreper de hverandre i disse miljøer, over 20.000 i året, Europa er i ferd med å komme godt etter.

De greide ikke å håndtere fredsløsningen etter første verdenskrig og heller ikke etter den annen. Propagandaen om deres egen fortreffelighet fortsetter ennå 50 år etter i de nyutviklede enorme media, mens motparten blir fremstilt som åndssvake. Man tier naturligvis om sine egne forbrytelser. Ordet nazist er blitt synonymt med de verste egenskaper som kan tillegges et menneske. Er det behov for å få ryddet unna meninger som forstyrrer deres tanke- og styringsvesen, så er det bare å betegne dem som nazistiske. En kan bare ta innvandringsproblemet. Det er umulig å diskutere dette på et fornuftig grunnlag. En nordmann som hadde folkeforflytningsproblemer som sitt område i FN i 20 år, skrev et informativt hefte om dette, men skriftet ble tiet i hjel, og det er et fåtall som har fått lese dette saklige skrift, skrevet av en virkelig kapasitet på området.

Jeg fant det under krigen riktig å gjøre en innsats for Finland, mot den imperialistiske kommunisme. Om vi deretter ikke ville fått tyskerne ut fra Norge, ville vi tatt ny innsats for å få til dette.

Etter krigen satt jeg en tid innesperret, men etter frigivelsen, satte jeg krigsbegivenhetene totalt til side, bygget meg opp et eget firma som jeg drev i over tretti år med inntil 30 ansatte. Jeg vet ikke om jeg igjen hadde fått interesse for seierherrenes etterkrigspropaganda, om jeg ikke tilfeldigvis fikk lese en bok som fortalte en hvilke løgner og fordreininger etterkrighistorien var sporet av i, og hvilket grunnlag som seierherrene har bygget opp for å holde sin stilling som representanter for rettferdigheten og humaniteten. — Etter krigen hadde jeg avfunnet meg med at jeg hadde tatt feil — og dermed ferdig med det. Men jo mere jeg gransker det historiske stoff, jo mere er jeg nå i tvil om de såkalte demokratiene har noe bedre å stille opp med enn hva nasjonalsosialismen hadde. Hadde den vært styrt med humani-

tet, uten Hitler og noen av hans nærmeste, tror jeg den ville vært et styresett mere i samsvar og pakt med livet. Slik som det er nu, sporer hele menneskeheten av. Menneskene er en del av naturen og må innordne seg under det, om de fortsatt skal eksistere.

Den største dødssynd som er gjort i dette århundre, er de vestlige demokratiers håndtering av fredsslutningene etter de to verdenskriger. I disse lå muligheten til en bedre verden, men seierherrene forsømte seg tragisk. De kunne kanskje seiret over det som blir kalt «nazismen» (all

djevleskap), men de overtok rollen og fortsatte i samme spor, med hevsn, straff, ensidig og hatsk propagandistisk fremstilling av det som hadde skjedd, noe som kan gi grunnlag for nye konflikter og ikke gir en pålitelig og sann historie for våre etterkommere.

VENNEGAVER

TIL «FOLK OG LAND»

Vi kvitterer denne gang for tilsammen kr. 22.100.-.

TAKK FOR FØLGENDE BIDRAG:

P. S., Oslo	Kr. 100.-
K. K., Island	Kr. 320.-
S. T., Tuddal	Kr. 70.-
H. K., Kristiansand	Kr. 50.-
M. M., Gol	Kr. 50.-
I. T., Sverige	Kr. 320.-
H. H., Stabekk	Kr. 1.000.-
E. B., Dokka	Kr. 170.-
O. K., Kristiansand	Kr. 100.-
Forhenv. JØSSING Korgen	Kr. 200.-
B. H., N. Toten	Kr. 120.-
A. D., Oslo	Kr. 50.-
Ø. M., Oslo	Kr. 1.000.-
K. Ø., Nannestad	Kr. 170.-
P. B., Rykkinn	Kr. 870.-
J. M., Oslo	Kr. 50.-
J. R. Ø., Sarpsborg	Kr. 100.-
K. B., Stangvik	Kr. 100.-
A. M., Sander	Kr. 870.-
M. T., Kolbu	Kr. 120.-
T. W., Oslo	Kr. 150.-
G. S., Kristiansand	Kr. 20.-
G. G., Rygge	Kr. 50.-
L. N., Oslo	Kr. 50.-
A. N., Porsgrunn	Kr. 850.-
J. S., Oslo	Kr. 350.-
S. L., Viksdalen	Kr. 50.-
O. Ø., Oslo	Kr. 50.-
T. A. J., Oslo	Kr. 100.-
T. S., Treungen	Kr. 200.-
G. P., Mausundvær	Kr. 200.-
T. F., Ulnæs	Kr. 120.-
J. Ch., Rykkinn	Kr. 50.-
O. E. N., Hunndalen	Kr. 270.-
T. E., Bergen	Kr. 25.-
O. K. A., Levanger	Kr. 170.-
E. H., Kolsås	Kr. 150.-
S. B., Oslo	Kr. 130.-
R. C. N., Trondheim	Kr. 500.-

C. A., Våler	Kr. 100.-
D. S., Isfjorden	Kr. 70.-
Å. H., Ridabu	Kr. 200.-
H. N., Hurdal	Kr. 100.-
K. L. H., Namsos	Kr. 150.-
D. H., Frei	Kr. 100.-
K. B., Oslo	Kr. 100.-
R. O., Rolvsøy	Kr. 200.-
O. H., Leira	Kr. 130.-
P. B. G., Aurskog	Kr. 350.-
O. Ø., Oslo	Kr. 50.-
O. G. Ø., Be	Kr. 70.-
P. A., Oslo	Kr. 70.-
H. C., Sandviken	Kr. 150.-
H. J., Bryne	Kr. 200.-
O. N., Kvanne	Kr. 370.-
L. S., Eidsbygda	Kr. 300.-
K. M. R., Skien	Kr. 50.-
R. B., Oslo	Kr. 350.-
H. S., Elverum	Kr. 150.-
E. A., Skjeberg	Kr. 120.-
J. V., Oslo	Kr. 100.-
H. O. Siljan	Kr. 130.-
A. Ø., Skien	Kr. 100.-
L. G., Gressvik	Kr. 170.-
K. B., Saltnes	Kr. 80.-
R. S., Oslo	Kr. 150.-
T. E., Nesna	Kr. 200.-
S. J., Nesoddtangen	Kr. 270.-
B. D., Brandbu	Kr. 170.-
A. H., Stanghelle	Kr. 300.-
T. N. Nestun	Kr. 300.-
J. S., Steinkjer	Kr. 200.-
H. O. H., Porsgrunn	Kr. 250.-
A. F., Kristiansand	Kr. 70.-
I. S., Nore	Kr. 500.-
H. S., Ringelia	Kr. 120.-
O. H., Seljord	Kr. 50.-
O. H., Våler	Kr. 70.-

O. S., Lillehammer	Kr. 200.-
T. S., Nestun	Kr. 50.-
S. D., Ski	Kr. 150.-
T. H., Vågåmo	Kr. 70.-
B. S., Steinsholt	Kr. 100.-
F. H., Langhus	Kr. 50.-
A. M. H., Skien	Kr. 50.-
R. S., Utey	Kr. 170.-
A. L., Lillestrøm	Kr. 130.-
L. + K. K., Kristiansand	Kr. 250.-
A. N., Åsvang	Kr. 130.-
Ø. O. E., Oslo	Kr. 70.-
L. Ch., Moelv	Kr. 500.-
O. T. T., Sandnes	Kr. 200.-
A. M., Horten	Kr. 50.-
H. K., Gvarv	Kr. 170.-
O. C., Narvik	Kr. 200.-
T. L., Eidanger	Kr. 250.-
A. F., Larvik	Kr. 170.-
A. A., Bæstad	Kr. 370.-
R. J., Flisa	Kr. 200.-
G. S., Rolvsøy	Kr. 50.-
E. H., Sparbu	Kr. 370.-
K. H., Tyskland	Kr. 100.-
A. T., Kristiansand	Kr. 100.-
M. R. L., Oslo	Kr. 120.-
G. A., Grimo	Kr. 50.-
O. E., Grimo	Kr. 150.-
K. B. R., Moldjord	Kr. 50.-
A. K., Oslo	Kr. 150.-
N. M. K., Oslo	Kr. 130.-
A. B., Bæstad	Kr. 200.-
L. P., Oslo	Kr. 150.-
A. S., Tregstad	Kr. 350.-
G. Aa., Oslo	Kr. 100.-
D. H., Stange	Kr. 50.-
B. G., Sande	Kr. 325.-

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

.... eks. QUISLINGS FORSVARSTALE , Nummerert praktutgave	kr. 150,-
.... » QUISLINGS FORSVARSTALE , Billigutgave	kr. 45,-

Serien «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:
 eks. Odd Melsom: **På nasjonal uriaspost** kr. 50,-
 » Odd Melsom: **NS og fagorganisasjonen** kr. 50,-
 » Odd Melsom: **Fra kirke- og kultur-**
kampen kr. 50,-
 » Einar Syvertsen: **Også dette bør**
være sagt kr. 50,-
 » ALLE 4 BIND: kr. 150,-

.... » A. I. Bru: **Professor på ville veier** kr. 50,-
 » A. I. Bru: **Her er London** kr. 60,-
 » Adolf Hoel: **Universitetet under**
okkupasjonen kr. 25,-
 » Finn Kjelstrup: **Den norske kapitulasjon** kr. 20,-
 » Per Lie: **Sannheten om Telavåg-affæren**
1942 kr. 15,-
 » Arne Tellefsen: **Når forsvaret forfaller** kr. 25,-
 » Knut Steenstrup: **Dilemma** kr. 200,-
 » Trygve Engen: **Jeg er ingen landssviker** kr. 50,-
 » Chr. Christensen: **Den andre siden** kr. 60,-
 » Arne Stornes: **Spor i vår nære historie** kr. 115,-
 » Arne Stornes: **Sataniske glør** kr. 115,-
 » Arne Stornes: **Skrift om vår nære historie** kr. 70,-
 » Sundra Sand: **Hva var Kristen Samling?** kr. 5,-
 » Sundra Sand: **Noen erindringer fra tiden**
omkring Vidkun Quislings siste dager kr. 5,-
 » Dr. jur. Gustav Smedal: **Patriotisme og**
landssvik kr. 100,-
 » Bjørn Vardaas: **Grunnlovsbrudd og**
rettsoppgjør kr. 30,-
 » Bjørn Vardaas: **Rettsliv og rettsstat** kr. 20,-
 » Roald A. Nielsen: **The «Solbris»**
Escapade kr. 100,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks. Forbundet: **Gi oss rettsstaten tilbake** kr. 5,-
 » Forbundet: **§ 104. Mere lys over retts-**
oppgjøret kr. 10,-
 » Roald A. Nielsen: **«Solbris Ohoil!»** kr. 100,-
 » H.r.advokat Albert Wiesener: **Lys over**
landssvikoppgjøret kr. 145,-

Legg til kr. 20,- for forsendelser ved forskuddsbetaling til:
Postgiro 0804-5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved
sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravs-
 gebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Nøkternt om frontkjempere

Honnør til VG for den fem sider lange reportasjen om frontkjemperne i søndagsutgaven 5. januar, seks frontkjemperer trer frem under fullt navn. Ansvarlig for det hele er Hans Kringstad, som foretar presentasjonen av stoffet så godt som helt uten sleivspark. Foruten frontkjemperintervjuene er det en beskrivelse av Kaprolat-slaget i Finland, der det falt flere nordmenn enn ved noen annen anledning under den annen verdenskrig. Det fortelles videre om frontkjemperminnesmerket i Bamble og om den årvisse minnehøytideligheten der. Både Kaprolat og Bamble omtales med en respekt som er sjelden vare for oss forfulgte, og vi kan ikke annet enn notere at verden tross alt går noe fremover.

Det kunne ha hendt her

Av Egil Lindholm

Venstre-siden i norsk politikk inntil 1940 sto ganske sterk og representerte en marxisme og kommunisme av rødeste slaget, med en klar front mot de såkalte kapitalistiske land i vest. Med en slik bakgrunn i grove trekk ble Norge trukket inn i krigen og ble splittet i to grupperinger. Den gruppering som dannet en norsk nasjonal regjering i Norge under krigen, ble stillet på en uriaspost. Dens hovedoppgave ble i store trekk å beskytte norske liv og norsk eiendom overfor den tyske okkupasjonsmakten og ellers føre en aktiv sosialpolitikk. Feil ble begått i det renkespill som tyskerne drev, samtidig som den andre gruppen i London, representert ved den norske eksilregjering av 1940, hamret løs med sin propaganda og sine angrep på sine landsmenn i Norge. De fjernet seg etterhvert fra de problemer som den norske befolkning hadde og stri med under særdeles vanskelige omstendigheter.

Sannheten om krig og okkupasjon i Norge i 1940-45 er under stadig utvikling. Den oppfattes forskjellig alt etter hvor hver enkelt har sitt ståsted i forhold til begivenhetene. Innen den nasjonale samlingsbevegelse i Norge var man allerede i begynnelsen av 1930-årene fullt klar over den fare som i fremtiden kunne true Norges frihet og selvstendighet, nemlig den bolsjeviske fare fra øst. At denne angst kom sterkt til uttrykk under den annen verdenskrig er forståelig, og berettigelsen er til fulle blitt dokumentert gjennom de hendelser som senere er blitt avdekket. En av de mange do-

kumentasjoner blir omtalt i en kronikk av *Selma Dilba* i Aftenposten for 16/8-91 om baltarnes kamp for å overleve. Herfra gjengis noen utsnitt:

«For å kunne forstå det som skjer i Baltikum idag er det nødvendig å kjenne til omfanget av massedeportasjonene av baltene til Sibir i Stalin-tiden, og hvordan minnet om den terroren preger menneskene selv i dag. I løpet av én uke, fra 14. til 21. juni 1941 ble minst 70.000 estere, latviere og litauere sendt med godsvogner til Sibir. De fleste ofre for denne første deportasjonsbølgen omkom av utmattelse, sult og kulde under transporten eller i løpet av den første vinteren. Ennu lever det titusener av estere, latviere og litauere i Sibir. De deporterte og deres barn og barnebarn nektes den dag i dag innreise til sine hjemland.»

«Fra okkupasjonsens første dag satte sovjetmakten sine importerte ledere i alle viktige stillinger i de baltiske republikker. De som betydde noe i samfunnet, flyktet til Vesten (hvor det idag lever 1.5 millioner litauere) eller ble deportert til Sibir. Resultatet ble en systematisk russifisering. Et nytt politisk lederskap med total lojalitet til Moskva ble rekruttert gjennom Kom-somol og de lokale avdelinger av kommunistpartiet. Samtidig ble religionsutøvelse totalforbudt inntil slutten av 50-årene, og kulturell frihet begrenset. Russisk ble i praksis innført som offisielt sprog. Moskva organiserte i hele perioden massinnvandring av sovjetiske indu-

(Forts. side 6)

Hvor langt må man være LOJAL OVERFOR EN REGJERING?

Av Ole Bakken

Hvilken plikt har man til å stille seg absolutt lojal overfor et styre man forakter, selv om dette styre støtter seg til et flertall? Hvor selvsagt er det at man skal følge et slikt styre, uansett hva det foretar seg? Hvor forpliktet er man til å sitte der passiv når en regjering fører folket rett ut i ulykken?

Hvis disse spørsmål var blitt stilt de menn som i tyveårene og begynnelsen av tredveårene ledet Det norske Arbeiderparti, ville de alle som en ha svart at noen forpliktelse overfor et slikt styre overhodet ikke eksisterer. DNA var et revolusjonært parti, en tid medlem av den kommunistiske internasjonale og nær knyttet til Sovjetunionen. Såvidt man kan se av det han selv skriver i sine memoarer, hadde en mann som f.eks. Einar Gerhardsen ingen som helst betenkeligheter i den anledning. Det er ingen gjetning fra min side når jeg antar at han dengang

ville ha tatt Sovjetunionens parti dersom sovjeterne hadde angrepet Norge. Temmelig sikkert ville han med begeistring ha grepet denne mulighet til å bygge et Sovjet-Norge. Vi har ikke glemt slagordene: Med Sovjet for Norge.

I de krigsforbryterprosesser som seiersmaktene gjennomførte etter annen verdenskrig, ble det helt prinsipielt forlangt at man skulle ha satt seg opp mot ordrer som man måtte skjønne var gale. En hel del mennesker ble henrettet fordi de ikke hadde nektet å utføre slike ordrer. De samme regimer som avsa slike dommer, forlangte imidlertid absolutt lydighet av sine egne undersåtter og dømte dem til døden eller lange fengselsstraffer om de hadde trosset dem selv.

Det finnes selvfølgelig ingen logikk og sammenheng i slike

holdninger, like lite som den tidligere så revolusjonære Gerhardsen burde ha hatt samvittighet til å dømme mennesker som fordi de prinsipielt sett hadde hatt den samme opprørsånd som han selv hadde pleiet bare noe få år tidligere.

Det burde være klart for alle at et menneske ikke kan være absolutt lojalt overfor noe annet enn sin egen samvittighet, overfor sin egen oppfatning av hva som er riktig eller galt. Det er feigt og umoralsk ikke å kjempe mot noe som vil bringe ens folk og kanskje hele verden rett inn i helvete. Det kan være meget forkastelig ikke å gjøre opprør.

En flertallsbasert regjering har selvfølgelig en juridisk rett til å verge seg mot opprør, men den kan ikke gripe til hevn ut over alle rimelige grenser. Og fremfor alt har den ikke lov til å forfølge annerledes tenkende mennesker gjennom et langt liv.

Norske kystfartøyer senket av engelskmennene i løpet av krigen

Av Håkon Glosli

Følgende ruteskip som gikk i transport på norskekysten med passasjerer, matvarer og stykk-gods for en nøddested befolkning ble senket av engelskmennene:

Hurtigruten «Prinsesse Ragnhild» ble senket 23/10 1940. 300 omkom.

Hurtigruteskipet «Mira» ble senket 4/3 1941 utenfor Brettesnes av en engelsk jager. 10 nordmenn omkom.

Passasjerskipet «Barøy» ble senket 12/9 1942. 77 omkomne. Nordlandsposten for 12/10-91 brakte en rystende og detaljert skildring av engelske flys senkning av d/s «Barøy».

Hurtigruteskipet «Richard With» ble senket 13/9 1941 av en britisk ubåt utenfor Rolvsøya. Omkomne: 96 nordmenn + 7 tyskere.

Hurtigruteskipet «Vesterålen» ble senket 17/10 1941 av en britisk ubåt utenfor Nuvsfjorden.

«Vindafjord» av Stavanger ble senket 28/11 1941 av britiske fly i Skudefjorden. 41 omkomne.

Hurtigruteskipet «Sanct Svithun» ble ved 19-tiden den 30.9.-43, angrepet og senket av briti-

ske fly ved Stadt. Minst 41 nordmenn, bl.a. skipets tre styrmenn, omkom. Kaptein Samuel Alsaker, som ble reddet, uttalte etter forliset: «Mitt skip kunne tydelig sees være et norsk ruteskip. Flyverne som gikk i lav høyde, måtte også se at det var kvinner og barn ombord.» «Arbeiderbladet» skrev 30.9.-91 om denne tragedie:

«En av de mange tragedier på norskekysten under den annen verdenskrig fant sted ved Stad. Hurtigruteskipet «Sanct Svithun» ble angrepet av seks britiske fly. Det fikk flere bombetreff, det brøt ut brann som spredte seg til akterdekket. Flere mennesker ble drept av mitraljøsild fra flyene. Losen fikk satt skipet på grunn, og ved enorm innsats fra kokalbefolkningens side ble over 60 mennesker reddet, mens rundt 45 nordmenn og 10 tyskere omkom.»

«Irma» ble senket 13.2. 1944 av engelske motortorpedobåter på Hustadvika. 61 nordmenn omkom.

27.11. 1944 senket engelskmennene M/S «Riegel» utenfor

norskekysten med 2.098 sovjetiske krigsfanger, 7 norske fanger + 86 andre druknet.

D/s «Lysaker» ble bombet i Dalsfjorden 1945.

«Torridal» ble senket 5.4. 1945 på Folla av en britisk ubåt. 15 nordmenn omkom.

Engelskmennene gjorde også forsøk på å senke hurtigrutene «Polarlys», «Lofoten» og «Kong Harald».

Sum tap av nordmenn ved senkning av sivile, norske skip langs norskekysten, er noe over 1.100. For oss vanlige mennesker fortøner disse senkninger og myrderier seg unødvendige og uforståelige.

Mens 431 skip i uteflåten gikk tapt, gikk 219 fartøyer i hjemmeflåten ned. Iflg. statistikk utarbeidet av Sjøfartskontoret 1948 ble 28 fartøyer i hjemmeflåten senket av britiske ubåter, ca. 20 av eng overflatefartøyer, mens 79 fartøyer over 50 reg.t. ble senket av engelske fly. Dessuten totalforliste over 50 fartøyer hvor man ikke er sikker på om senkningene skyldtes minesperringer eller torpedoer.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag, tirsdag og torsdag kl. 11-15.

Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.

Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.